

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă privind vânzarea spațiilor
aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților
administrativ-teritoriale, destinate sediilor editurilor
de carte și/sau publicații culturale**

Analizând propunerea legislativă privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor editurilor de carte și/sau publicații culturale, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.B80 din 28.02.2008,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și art.46(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor editurilor de carte și/sau publicații culturale, în scopul creșterii interesului pentru cultura scrisă.

Potrivit propunerii legislative, beneficiază de prevederile legii numai societățile comerciale/asociațiile și fundațiile cu unic obiect de activitate/scop editarea de carte și/sau publicații culturale, dacă spațiul a fost deținut cu chirie de către editură cel puțin 3 ani anteriori intrării în vigoare a prezentei legi.

După dobândirea acestor sedii, editurile nu pot schimba destinația lor culturală și nu pot fi înstrăinate sau folosite în alte scopuri timp de 10 ani de la data cumpărării.

În raport cu obiectul său de reglementare propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, iar în aplicarea dispozițiilor art.75 alin.(1) din Constituție, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

2. Referitor la dispoziția propusă la **art.3 alin.(2)**, semnalăm că aceasta **contravine Constituției României**, deoarece instituie în sarcina autorităților administrației publice locale care dețin în proprietate (privată) spații cu destinația de sediu, **obligă** de a le vinde („le vor vinde”) editurilor, la solicitarea acestora.

Prin înlăturarea posibilității autorităților publice locale de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale, **în sensul de a opta sau nu pentru vânzarea acestora**, se încalcă dreptul unităților administrativ-teritoriale de exercitare a prerogativei dispoziției, ca atribut ce ține de esența dreptului de proprietate, ceea ce constituie o **atingere a dispozițiilor constituționale cuprinse în art.44 alin.(1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate**.

De asemenea, prevederea menționată îmbracă forma unui transfer silit de proprietate, care **nu respectă prevederile referitoare la expropriere consacrate de art.44 alin.(1) și (3) din Constituție și de art.1 din primul Protocol la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertățile fundamentale**.

Menționăm că aceste considerente au stat la baza adoptării Deciziei Curții Constituționale nr.871/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.701 din data de 17 octombrie 2007, prin care, într-o situație similară, au fost declarate **neconstituționale** dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.236/2006.

3. Dispoziția propusă la **art.2 alin(2)** privind închirierea, fără licitație, editurilor, a unor imobile (sau părți din acestea) aflate în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, prin derogare de la prevederile art.15 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările

ulterioare, este de asemenea **neconstituțională**, încălcând principiile egalității în drepturi și al nediscriminării, prevăzute de art.16 din Constituția României.

Prin introducerea unei asemenea derogări, s-ar ajunge la îngrădirea dreptului oricărei alte persoane de a avea acces, în condițiile legii, la închirierea unor **bunuri aflate în proprietatea publică** a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, datorită faptului că **sunt de uz sau de interes public**, așa cum prevede art.1 din Legea nr.213/1998.

Închirierea anumitor bunuri imobile proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, **fără licitație**, s-ar putea realiza numai după trecerea acestora din proprietatea publică în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, în condițiile regimului juridic de drept comun, fiind incidente și în acest caz **dispozițiile constituționale cuprinse în art.44 alin.(1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate**, dat fiind că prin încheierea unui contract de închiriere, **proprietarul înstrăinează**, pentru o perioadă determinată, **folosința** unui bun.

4. În concluzie, a institui un drept sau numai o vocație la dobândirea proprietății unor imobile aflate în proprietatea privată sau chiar proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, pentru o anume categorie de deținători evidențiați exclusiv prin obiectul de activitate, constituie un privilegiu ce se traduce printr-o discriminare contravenind dispozițiilor constituționale amintite.

Totodată, în consecuția logică a unui atare demers, ar urma ca asemenea soluții să fie promovate și pentru alte categorii de deținători, fără nici o opreliște, consecința inevitabilă fiind total contraproductivă și antieconomică, întrucât ar bloca circulația juridică a imobilelor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale.

PREȘEDINTE
dr. Dragoș ILIEȘ

București
Nr. 373/24.03.2008